

Yaghani

De kronieken van Yaghani, boek 3

Inhoud

MANTA	1
TUSSEN TWEE WERELDEN	27
OP ZOEK NAAR EEN BETERE PLAATS	42
DE RELSCHOPPERS	56
PROOST	63
MET BLOED VERZEGELD	76
EEN ZOETE WOND	87
ADARS GRIJNS	94
ROEP OM RECHTVAARDIGHEID	105
VIER DAGEN VIS	121
VAARWEL MIJN VRIEND	137

Yaghani

Frédéric Yaramis

Schrijver: Frédéric Yaramis

Coverontwerp: Frédéric Yaramis

ISBN: 9789403604923

© Frédéric Yaramis

Voor mijn familie

Manta

Vanuit de boot zag koning Enam het berglandschap en de imposante palmbomen van de stad Manta verschijnen. Stilaan naderden ze de stad. De plaats werd verlicht door de felle zon aan de onbewolkte hemel. Aan de haven lagen meerdere kleine schepen geankerd. De waterval in de bergen spuwde het water met een ontzagwekkend geluid naar beneden. Vleeskleurige dwergen met een gespleten gehoor, vlezige neus en gezwollen handen, liepen rond aan de haven. Zwoegend laadde ze een klein schip op met grote houten dozen. Sommige van de wezens bevonden zich in een rode kano met een speer in de hand – ze bewaakten de plaats. De kapitein van het schip ontstak een strakke fakkel met een heldergroene vlam – het teken van vertrouwdeheid met de haven. Eén van de wezens wachtte ongeschoeid aan de exotische haven af, op de aanwezigheid van de twee naderende. Koning Enam kreeg het gevoel dat zijn gedachten gelezen werden toen hij in de ogen van het kwakende schepsel keek dat met zijn handen naar de kapitein gebaarde om te stoppen. De mompelende kapitein doofde de brandende fakkel in een verroestte emmer en smeed het anker uit; hij haastte zich naar het voordek. Het schip stopte aan de ligplaats.

De tandeloze keek koning Enam met een geforceerde glimlach aan. De ogen van de kapitein smeekte om een vergoeding. Koning Enam haalde een buidel met muntstukken naar boven en gaf de kapitein zijn deel. De doofstomme lachte kort en schudde verzadigd Enams hand. Aan de haven werd Enam van het schip geholpen en gefouilleerd door één van de kleine schepsels. Het wezen stak diens tong uit en keek op naar de hemel; een gebaar aan Enam, om zijn armen uit te steken. Enam fronste voor een moment: hij had het schepsel niet verstaan. Sissend keek het wezen hem furieus aan en stak diens armen in de lucht. ‘Oh, je wilt dat ik mijn armen opsteek?’ vroeg Enam. Het wezen siste nogmaals woedend naar de koning waarna hij zijn armen opstak. Koning Enam hield uit een ooghoek het schepsel in de gaten, die aan zijn oksels begon te snuffelen. ‘Ik heb een bad genomen voor ik hiernaar toekwam.’ meende hij. Woedend keek het ding naar de koning en wees daarna een wit kraampje aan op de rand van de stad; het kraampje had een uithangbord waarop een rood vis stond geschilderd.

Vastberaden liep koning Enam naar het kraampje toe; de rest van de kleine wezens staarden hem nieuwsgierig aan.

Verkennend stapte hij voorbij het kraampje. 'Halt!' riep een grijscharige man met rasta's; hij droeg een wollen poncho met kleurige haakpatronen. Koning Enam verschoot en draaide zich om. 'Je moet jou eerst laten registreren, kerel.' De man stak zijn hoofd uit de kraam. Hij vervolgde op een wrede toon. 'Wat is jouw naam en waar kom jij vandaan?' 'Mijn naam is Coronem Enam...' 'Oh!' het gezicht van de opziener klaarde op. 'Ben jij de zoon van Yaghani?' zei de man fluisterend; hij keek hem zonder blinken aan. Koning Enam knikte aarzelend. De opziener greep naar het handvat van een kegelvormige stempel en bedrukte daarmee een formulier. 'Jouw document is in orde meneer Enam, je mag de stad Manta betreden.' Koning Enam knikte even kort als de glimlach die op zijn gezicht verscheen, 'dankjewel.' Hij liep verder. Stapvoets kwam hij een open plek tegen met in het midden een zandpad, tussen het grasveld met smalle bomen. Onder elke boom lag een struisvogel met hun eigenaar in de schaduw te rusten. 'Jij daar,' klonk er links van Enam. 'Zou jij een lift willen doorheen de stad?' een man met een licht gekleurde sombrero benaderde hem op een struisvogel. Het dier droeg een zwarte pothelm met bril op. Koning Enam keek de twee gefascineerd aan.

'Ik ben Gidos, de gids die de toeristen in Manta rondleidt.' zei de zwart bebaarde man met de hangende neus. 'Dag Gidos, zou je me doorheen de stad willen rijden? Ik ben op zoek naar een verblijfplaats.' De gids klampte zachtjes zijn benen vast aan de struisvogel; het dier ging hurkend zitten. 'Klim achterop, meneer, ik zal jou naar de juiste plaats brengen.' Koning Enam klom behoedzaam op het dier; ze trokken samen naar de stad. Sommige bewoners liepen door de hitte met hun bloot bovenlijf rond. Hun stoffen hoofddeksel was zodanig bezweet dat het op een landkaart leek. Alle inwoners van de stad hadden een atletisch overkomen: slank en gespierd. De vrouwen hadden een egale, bronzen huid, met fijne schilderijen over heel hun lichaam lopen. De aanwezigheid van de koning trok de aandacht: de voorbijgangers staarden hem aan. Gidos reed rustig voorbij enkele hutten die uit kleurige lakens waren gemaakt. Verderop verschenen ook bijzondere huizen aan hen, deze leken uit opgestapelde tandenstokers gemaakt, met als een bruine paddenstoelen kop als dak. Yaghani keek verbluft naar een gigantische palmboom: deze stak door twee grote boomhutten; boven elkaar gevestigd; elke boomhut had een houten glijbaan met een ladder naar de ingang. Naast de bladeren groeiden er ook roodgekleurd touw aan de palmbomen. De gids hield een

uitschuifbare verrekijker uit zijn binnenzak en keek zoekend doorheen de lens. Wankelend kwamen ze aan een grijsgekleurd plein aan, met een hoop toeschouwers. Het volk stond voor een grote poppenkast met rode gordijnen. 'Hier lopen mensen rond aan wie je onderdak kan vragen, meneer.' Koning Enam keek de gids aandachtig aan. 'Ken je toevallig niemand in de buurt die me een huisje zou verhuren, Gidos?' De gids klapte zijn verrekijker dicht en antwoordde: 'Hier in de buurt zal je ongetwijfeld wel iemand vinden die zijn huis aan jou zou verhuren.' Gidos klampte zijn benen vast aan de struisvogel. Het dier stopte en ging gehurkt op de grond zitten. 'Alstublieft. Dat is dan twee muntstukken ... Meneer.' zei Gidos; hij stak zijn hand, kort naar Enam uit. Koning Enam gleed zuchtend van het dier en gaf hem stilzwijgend zijn geld. 'Bedankt meneer. Nog een fijne dag verder in de stad Man...' ' Nog voor Gidos was uitgesproken, draaide koning Enam zich naar het overbevolkte plein en begaf hij zich naar de cirkelvormige rand met drie treden. Aandachtig volgde hij het poppentheater op afstand: 'Oh, mooie prinses, vertrouw me toch en spring vanuit het raam in mijn armen. Laten we samen ontsnappen zodat we voor altijd bij elkaar kunnen zijn.' riep de blauw geklede prins met open armen tot de prinses in de roze jurk. 'Mijn liefste, ben je zeker dat je de

kracht zal vinden om mij op te vangen?' 'Met mijn blote handen heb ik de gewapende wachters in het stof laten bijten; geen enkele situatie is zwaar genoeg voor mijn verlangen naar jou.' 'Dochter, open de deur van jouw kamer!' beval de koning streng. De prinses keek naar de rammelende deur. Haastig klom ze uit het raam en sloot haar ogen. Ze sprong recht naar beneden. Haar geliefde ving haar op. De prinses opende haar ogen en keek haar minnaar aan. 'Ik zei toch dat ik jou zou opvangen, mijn engel.' 'Geef me mijn dochter terug, jij viespeuk!' brulde haar vader vanuit de opening van het kamerraam naar beneden. 'Ik heb mijn beslissing gemaakt, vader: dit is de man waarmee ik voor eeuwig wil samen zijn.' zei de prinses moedig. 'Jij hebt niets te beslissen. Het is jouw plicht om met de prins van Retog te trouwen!' de twee gaven geen gehoor. De minnaar van de prinses klom op zijn paard en reikte zijn hand uit naar zijn geliefde. Ze keek achterom en zei tegen haar brullende vader: 'Mijn prins bevindt zich hier op zijn paard... enkel met hem zal ik trouwen.' De prinses greep de hand van haar geliefde en klom op het paard. Ze vertrokken. 'Bastaard! Kom terug met mijn dochter! Ik zal jullie wel vinden... en als ik jullie gevonden heb... Zal ik ervoor zorgen dat jullie gingen wensen om elkaar nooit te hebben ontmoet!' de twee geliefden verbleven voor de rest van hun gelukkig leven